APPLiA PL
Producenci AGD

ul. Włodarzewska 76d
02-393 Warszawa
+48 22 668 84 95
biuro@applia.pl
www.applia.pl

Warszawa, dnia 16 listopada 2020 r.

Pan Jacek Ozdoba

Sekretarz Stanu

Ministerstwo Klimatu i Środowiska

Szanowny Panie Ministrze,

W imieniu producentów oraz importerów AGD zrzeszonych w APPLiA przekazujemy nasze uwagi do projektu nowelizacji ustawy o odpadach, która zakłada wdrożenie do polskiego prawa zasad gospodarki obiegu zamkniętego zgodnie z dyrektywą 2018/851 (projekt ustawy o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw z dnia 13 października 2020 r.).

Polscy producenci i importerzy sprzętu zbudowali w ciągu ostatnich 15 lat system gospodarowania elektroodpadów, który pozwala na zbiórkę i przetworzenie ponad 10 kg ZSEE na mieszkańca Polski. Wprowadzający sprzęt tylko w tym roku zainwestują łącznie ponad 170 mln w system zbiórki elektroodpadów oraz zbiorą ok. 400 tys. ton ZSEE, z czego ponad 90% zostanie poddane recyklingowi. Branża AGD odpowiadająca za ponad 60% zużytego sprzętu jest jednym z prekursorów nie tylko elektrorecyklingu, ale także rozszerzonej odpowiedzialności producenta. Produkty AGD to najbardziej zaawansowane produkty we wdrażaniu założeń gospodarki obiegu zamkniętego na każdym etapie życia produktu.

Bazując na naszym doświadczeniu oraz wiedzy pragniemy zgłosić poniższe uwagi do konsultowanego projektu ustawy.

1. Harmonizacja kryteriów decydujących o zróżnicowaniu kosztów gospodarowania odpadami - Art. 1 ust. 11) projektu ustawy

Zaproponowana koncepcja zróżnicowania kosztów gospodarowania odpadami w zależności od oceny wybranych cech środowiskowych produktów to istotna zmiana. Uważamy, że niezbędne jest zapewnienie realnych i ekonomicznych kryteriów oceny zapewniających szybką

weryfikację oraz skuteczny nadzór rynku. W przeciwnym razie możemy spodziewać się szeregu negatywnych konsekwencji dla konkurencyjności polskich przedsiębiorców.
Kryteria oraz metodologia służące do rozróżniania wysokości stawek za gospodarowanie odpadami powinny być proste, mierzalne oraz odtwarzalne. Niezbędne jest ich zharmonizowanie na poziomie europejskim w oparciu o normy przygotowane przez europejskie instytucje normalizacyjne (CENELEC / CEN). Jakiekolwiek krajowe odstępstwa mogą w konsekwencji obniżać impuls dla producentów do wprowadzenia premiowanych rozwiązań. Producenci produkują sprzęt na cały rynek UE i w sytuacjach, gdy konieczne będzie dostosowanie produktu do wymogów tylko jednego kraju, koszt wprowadzenia danego rozwiązania może znacząco przewyższać korzyści. W efekcie, system utraci zdolność do zachęcania producentów do innowacyjności w tworzeniu rozwiązań zmniejszających wpływ sprzętu na środowisko.
Wprowadzenie jakichkolwiek kryteriów wymaga skutecznego systemu kontroli wszystkich uczestników rynku. Jednym z elementów nadzoru będą testy urządzeń w niezależnych laboratoriach. Na chwilę obecną polski system badań urządzeń nie jest gotowy na taką sytuację i wymaga znaczących inwestycji w celu zapewnienia efektywnego wykorzystania systemu zróżnicowanych stawek.
W przypadku wprowadzenia systemu zróżnicowania stawek producenci powinni mieć zagwarantowany co najmniej kilkuletni okres przejściowy na dostosowanie się do nowych wymogów.
Postulujemy dostosowanie zapisu do pełnego brzmienia zapisu w dyrektywie poprzez dopisanie do art. 22.3 (art. 1 ust. 11 projektu ustawy) wymogu zapewnienia harmonizacji na poziomie unijnym kryteriów decydujących o zróżnicowaniu kosztów gospodarowania ponoszonych przez wprowadzających.

2. Wyłączenie systemu ZSEE zgodnie z zapisem dyrektywy odpadowej – art. 1 ust. 11) projektu ustawy

Ogólne wymagania dotyczące systemów rozszerzonej odpowiedzialności (nowy art. 8a Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/851 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniającej dyrektywę 2008/98/WE w sprawie odpadów) nakładają się z przepisami szczegółowymi dedykowanymi wybranym strumieniom odpadowym. Potwierdziła to Komisja Europejska w dniu 24 sierpnia 2017 r wydając tzw. *Commission non-paper - Correlation table of EPR requirements*, w którym m.in. wyłącza się fragmenty art. 8a w przypadku elektroodpadów, dla których rozszerzoną odpowiedzialność producenta reguluje dyrektywa WEEE z 2012 r.

Zgodnie z wytycznymi Komisji Europejskiej, branży elektrodpadowej nie powinien dotyczyć art. 8a.4a określający zakres wkładów finansowych płaconych przez producenta w celu wypełnienia jego obowiązków nawiązujących do rozszerzonej odpowiedzialności producenta. Wynika to z faktu, że finansowanie w odniesieniu do ZSEE pochodzącego z gospodarstw domowych określa szczegółowo dyrektywa WEEE. W przypadku zużytego sprzętu to art. 12.1 szczegółowo określa odpowiedzialność finansową producentów sprzętu.

Postulujemy dostosowanie zapisów projektu do pełnego brzmienia zapisów dyrektywy, która mówi, że art. 8a. 4a (wdrażany jako art. 22.2 w projekcie ustawy o odpadach) „nie ma zastosowania do systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta ustanowionych zgodnie z dyrektywami 2000/53/WE, 2006/66/WE lub 2012/19/UE", poprzez dodanie nowego ustępu 5 w art. 22.

3. Okres przejściowy oraz swoboda producentów w dostarczaniu informacji do bazy SCIP - art. 4. ust. 1 projektu ustawy

Proponowany obowiązek rejestracji produktów przez dostawców wprowadza ogromne obciążenie dla wielu branż w całej Polsce bez jakiegokolwiek okresu przejściowego. W skrócie, wymaga zarejestrowania w nowopowstałej europejskiej bazie SCIP (*Substances of Concern In Products*) określonej jako tzw. „narzędzie" przygotowane przez Europejską Agencję Chemikaliów, ECHA, milionów produktów wprowadzanych przez importerów i producentów z wielu branż. Baza powstała na 2 miesiące przed zakładanym obowiązkiem , a o jej istnieniu nie wie 90% spośród tysięcy firm podlegających pod nowy wymóg. Jednak nie tylko czas jest tutaj problemem. Przygotowana i wdrożona przez ECHA baza danych SCIP wymaga podawania obowiązkowo informacji daleko wykraczających poza wymogi informacyjne art. 33 (1) rozporządzenia nr 1907/2006 w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH). W naszej ocenie stworzone narzędzie wykracza poza kompetencje Komisji Europejskiej oraz ECHA zawarte w dyrektywie 2018/851 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniającej dyrektywę 2008/98/WE w sprawie odpadów oraz w rozporządzeniu REACH. Nie możemy się zgodzić na takie rozwiązanie. Sam zapis w projekcie ustawy także wykracza poza zakres obowiązku przewidziany w w/w dyrektywie i rozporządzeniu REACH.
Apelujemy o wykreślenie z treści proponowanego zapisu obowiązku przekazywania informacji poprzez „narzędzie" ECHA, czyli bazę SCIP.
Sam wymóg przekazania informacji powinien uwzględniać co najmniej roczny okres przejściowy.

4. Wyłączenie paneli fotowoltaicznych z grupy nr 4 Ustawy ZSEE i spod obowiązków poziomów zbierania - art. 5. ust. 2) projektu

Rynek sprzedaży paneli fotowoltaicznych w Polsce urósł w roku 2020 ponad dwukrotnie. Według naszych wyliczeń, w 2020 r. w Polsce zamontowano aż 100 tys. ton paneli. Oznacza to obowiązek osiągnięcia minimalnego poziomu zbierania w wysokości 35 tys. ton w roku 2021 oraz 50 tys. ton w kolejnym (według metodologii opartej na średniorocznej sprzedaży). Średnia żywotność paneli wynosi ok. 20 lat. Oznacza to, że wprowadzający panele nie będą w stanie zebrać obecnie wymaganej masy, ponieważ zużyte panele w takim tonażu pojawią się w punktach zbierania najwcześniej za 15 lat. Wprowadzający panele do tego czasu będą mieli do wyboru płacenie opłaty produktowej (ok. 63 mln zł w roku 2021 i ok. 90 mln zł w roku 2022) lub realizację obowiązku innymi produktami raportowanymi w grupie 4. Ponad 80% tej grupy

stanowi zużyte duże AGD, w tym przede wszystkim pralki. Producenci AGD w roku 2021 muszą zebrać ich aż 850 tys. szt. To ok. 75% faktycznie pojawiającego się takiego sprzętu. Z kolei importerzy paneli, aby zrealizować swój obowiązek będą musieli zebrać dodatkowe ok. 630 tys. pralek, aby uniknąć drastycznej wielomilionowej opłaty. Razem to 1,480 mln pralek. Oznacza to, że popyt na zużyte pralki przewyższy o 12% roczną sprzedaż nowych pralek. To niespotykana sytuacja i przy braku pilnych działań niewłaściwa metodologia wyliczeń obowiązku dla importerów paneli może zagrozić realizacji obowiązków przez producentów AGD.
Propozycja wyodrębnienia paneli w raportowaniu niestety nie rozwiązuje podstawowego problemu. Postulujemy wyłączenie paneli z grupy 4 do nowej grupy 7 oraz wprowadzenie wyjątkowo tylko dla tej grupy metodologii obliczania poziomów zbierania w oparciu o pojawiające się zużyte panele, czyli tzw. *WEEE generated*, do którego wyliczenia Komisja Europejska przygotowała dedykowane narzędzie.

Dziękując za rozpatrzenie naszych uwag deklarujemy gotowość do dalszej pracy nad projektem ustawy.
Załączamy tabelkę ze szczegółowymi propozycjami zmian.

Przesyłam wyrazy szacunku,

Wojciech Konecki

Prezes Zarządu
APPLiA Producenci AGD

Załącznik – szczegółowe propozycje zmian do projektu

	Projekt Ustawy	Propozycja zmian	Uzasadnienie APPLiA Polska
1.	Art. 1 ust. 11) „Art. 22. 3. W przypadku zbiorowego wypełniania obowiązków wynikających z rozszerzonej odpowiedzialności producenta koszty, o których mowa w ust. 2, powinny być zróżnicowane, w miarę możliwości, dla poszczególnych produktów lub grup podobnych produktów, zwłaszcza przy uwzględnieniu ich trwałości, ich przydatności do naprawy, ponownego użycia i recyklingu oraz obecności substancji niebezpiecznych.	**Postulujemy dostosowanie zapisu do pełnego brzmienia zapisu w dyrektywie poprzez dopisanie do art. 22.3 (art. 1 ust. 11 projektu ustawy) wymogu zapewnienia harmonizacji na poziomie unijnym kryteriów decydujących o zróżnicowaniu kosztów gospodarowania ponoszonych przez wprowadzających.** Art. 22. 3. W przypadku zbiorowego wypełniania obowiązków wynikających z rozszerzonej odpowiedzialności producenta koszty, o których mowa w ust. 2, powinny być zróżnicowane, w miarę możliwości, dla poszczególnych produktów lub grup podobnych produktów, zwłaszcza przy uwzględnieniu ich trwałości, ich przydatności do naprawy, ponownego użycia i recyklingu oraz obecności substancji niebezpiecznych **<u>oraz oparte na zharmonizowanych</u>**	Zaproponowana koncepcja zróżnicowania kosztów gospodarowania odpadami w zależności od oceny wybranych cech środowiskowych produktów to istotna zmiana. Uważamy, że niezbędne jest zapewnienie realnych i ekonomicznych kryteriów oceny zapewniających szybką weryfikację oraz skuteczny nadzór rynku. W przeciwnym razie możemy spodziewać się szeregu negatywnych konsekwencji dla konkurencyjności polskich przedsiębiorców. <u>Kryteria oraz metodologia służące do rozróżniania wysokości stawek za gospodarowanie odpadami powinny być proste, mierzalne oraz odtwarzalne. Niezbędne jest ich zharmonizowanie na poziomie europejskim w oparciu o normy przygotowane przez europejskie instytucje normalizacyjne (CENELEC / CEN).</u> Jakiekolwiek krajowe odstępstwa mogą w konsekwencji obniżać impuls dla producentów do wprowadzenia premiowanych rozwiązań. Producenci produkują sprzęt na cały rynek UE i w sytuacjach, gdy konieczne będzie dostosowanie produktu do wymogów tylko jednego kraju, koszt wprowadzenia danego rozwiązania może znacząco przewyższać korzyści. W efekcie, system utraci zdolność do zachęcania producentów do innowacyjności w tworzeniu rozwiązań zmniejszających wpływ sprzętu na środowisko. Wprowadzenie jakichkolwiek kryteriów wymaga skutecznego systemu kontroli wszystkich uczestników rynku. Jednym z elementów nadzoru będą testy urządzeń w niezależnych laboratoriach. Na chwilę obecną polski system badań urządzeń nie jest gotowy na taką sytuację i wymaga znaczących inwestycji w

		<u>kryteriach, jeżeli są one dostępne.</u>	celu zapewnienia efektywnego wykorzystania systemu zróżnicowanych stawek. W przypadku wprowadzenia systemu zróżnicowania stawek producenci powinni mieć zagwarantowany co najmniej kilkuletni okres przejściowy na dostosowanie się do nowych wymogów.
2.	Art. 1 ust. 11) – NOWY UST. W ART. 22	**Postulujemy dostosowanie zapisów projektu do pełnego brzmienia zapisów dyrektywy, która mówi, że art. 8a. 4a (wdrażany jako art. 22.2 w projekcie ustawy o odpadach) „nie ma zastosowania do systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta ustanowionych zgodnie z dyrektywami 2000/53/WE, 2006/66/WE lub 2012/19/UE", poprzez dodanie nowego ustępu 5 w art. 22:** **art. 22. 5 (NOWY)** **<u>Ust. 2 nie ma zastosowania do systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta ustanowionych zgodnie Ustawą z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, ustawą z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i</u>**	Ogólne wymagania dotyczące systemów rozszerzonej odpowiedzialności (nowy art. 8a Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/851 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniającej dyrektywę 2008/98/WE w sprawie odpadów) nakładają się z przepisami szczegółowymi dedykowanymi wybranym strumieniom odpadowym. Potwierdziła to Komisja Europejska w dniu 24 sierpnia 2017 r wydając tzw. Commission non-paper - Correlation table of EPR requirements, w którym m.in. wyłącza się fragmenty art. 8a w przypadku elektroodpadów, dla których rozszerzoną odpowiedzialność producenta reguluje dyrektywa WEEE z 2012 r. Zgodnie z wytycznymi Komisji Europejskiej, branży elektrodpadowej nie powinien dotyczyć art. 8a.4a określający zakres wkładów finansowych płaconych przez producenta w celu wypełnienia jego obowiązków nawiązujących do rozszerzonej odpowiedzialności producenta. Wynika to z faktu, że finansowanie w odniesieniu do ZSEE pochodzącego z gospodarstw domowych określa szczegółowo dyrektywa WEEE. W przypadku zużytego sprzętu to art. 12.1 szczegółowo określa odpowiedzialność finansową producentów sprzętu.

		<u>akumulatorach oraz ustawą z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.</u>	
3.	**Art. 4**. ust. 1 1) po art. 25 dodaje się art. 25a w następującym brzmieniu: „Art. 25a. Dostawca wyrobu w rozumieniu art. 3 pkt 33 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz. Urz. UE L 396 z 30.12.2006, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1907/2006", przekazuje informacje Europejskiej Agencji Chemikaliów zgodnie z art. 33 ust. 1 tego rozporządzenia, począwszy od dnia 5 stycznia 2021 r., wykorzystując format i narzędzie przygotowane w tym celu	**Zapis wykracza poza brzmienie zapisu w dyrektywie. Apelujemy o wykreślenie z treści proponowanego zapisu obowiązku przekazywania informacji poprzez narzędzie ECHA, czyli bazę SCIP.** **Sam wymóg przekazania informacji powinien uwzględniać co najmniej roczny okres przejściowy:** „Art. 25a. Dostawca wyrobu w rozumieniu (…), przekazuje informacje Europejskiej Agencji Chemikaliów zgodnie z art. 33 ust. 1 tego rozporządzenia, począwszy od dnia 5 stycznia **<u>2022</u>** r. **~~, wykorzystując format i narzędzie przygotowane w tym celu przez Europejską Agencję Chemikaliów.";~~**	Proponowany obowiązek rejestracji produktów przez dostawców wprowadza ogromne obciążenie dla wielu branż w całej Polsce bez jakiegokolwiek okresu przejściowego. W skrócie, wymaga zarejestrowania w nowopowstałej europejskiej bazie SCIP (*Substances of Concern In Products*) określonej jako tzw. „narzędzie" przygotowane przez Europejską Agencję Chemikaliów, ECHA, milionów produktów wprowadzanych przez importerów i producentów z wielu branż. Baza powstała na 2 miesiące przed zakładanym obowiązkiem , a o jej istnieniu nie wie 90% spośród tysięcy firm podlegających pod nowy wymóg. Jednak nie tylko czas jest tutaj problemem. Przygotowana i wdrożona przez ECHA baza danych SCIP wymaga podawania obowiązkowo informacji daleko wykraczających poza wymogi informacyjne art. 33 (1) rozporządzenia nr 1907/2006 w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH). W naszej ocenie stworzone narzędzie wykracza poza kompetencje Komisji Europejskiej oraz ECHA zawarte w dyrektywie 2018/851 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniającej dyrektywę 2008/98/WE w sprawie odpadów oraz w rozporządzeniu REACH. Nie możemy się zgodzić na takie rozwiązanie. Sam zapis w projekcie ustawy także wykracza poza zakres obowiązku przewidziany w w/w dyrektywie i rozporządzeniu REACH.

	przez Europejską Agencję Chemikaliów.”;		
4.	**Art. 5.** 2) w art. 53: a) w ust. 2: - pkt 15 otrzymuje brzmienie: „15) numer i nazwę grupy sprzętu, z którego powstał przetworzony w zakładzie przetwarzania zużyty sprzęt, z wyodrębnieniem paneli fotowoltaicznych;”	**Propozycja wyodrębnienia paneli w raportowaniu niestety nie rozwiązuje podstawowego problemu. Postulujemy wyłączenie paneli z grupy 4 do nowej grupy 7 oraz wprowadzenie wyjątkowo tylko dla tej grupy metodologii obliczania poziomów zbierania w oparciu o pojawiające się zużyte panele, czyli tzw. *WEEE generated*, do którego wyliczenia Komisja Europejska przygotowała dedykowane narzędzie.**	Rynek sprzedaży paneli fotowoltaicznych w Polsce urósł w roku 2020 ponad dwukrotnie. Według naszych wyliczeń, w 2020 r. w Polsce zamontowano aż 100 tys. ton paneli. Oznacza to obowiązek osiągnięcia minimalnego poziomu zbierania w wysokości 35 tys. ton w roku 2021 oraz 50 tys. ton w kolejnym (według metodologii opartej na średniorocznej sprzedaży). Średnia żywotność paneli wynosi ok. 20 lat. Oznacza to, że wprowadzający panele nie będą w stanie zebrać obecnie wymaganej masy, ponieważ zużyte panele w takim tonażu pojawią się w punktach zbierania najwcześniej za 15 lat. Wprowadzający panele do tego czasu będą mieli do wyboru płacenie opłaty produktowej (ok. 63 mln zł w roku 2021 i ok. 90 mln zł w roku 2022) lub realizację obowiązku innymi produktami raportowanymi w grupie 4. Ponad 80% tej grupy stanowi zużyte duże AGD, w tym przede wszystkim pralki. Producenci AGD w roku 2021 muszą zebrać ich aż 850 tys. szt. To ok. 75% faktycznie pojawiającego się takiego sprzętu. Z kolei importerzy paneli, aby zrealizować swój obowiązek będą musieli zebrać dodatkowe ok. 630 tys. pralek, aby uniknąć drastycznej wielomilionowej opłaty. Razem to 1,480 mln pralek. Oznacza to, że popyt na zużyte pralki przewyższy o 12% roczną sprzedaż nowych pralek. To niespotykana sytuacja i przy braku pilnych działań niewłaściwa metodologia wyliczeń obowiązku dla importerów paneli może zagrozić realizacji obowiązków przez producentów AGD.